

Projekt z dnia 27.09.2016 r.

Ustawa
z dnia .....

o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego pracowników wykonujących zawody medyczne zatrudnionych w podmiotach leczniczych

Art. 1. Ustawa określa sposób ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego pracowników wykonujących zawody medyczne zatrudnionych w podmiotach leczniczych, uwzględniający rodzaj wykonywanej pracy oraz kwalifikacje wymagane przy jej wykonywaniu, oraz tryb przyznania wynagrodzenia.

Art. 2. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

1) najniższe wynagrodzenie zasadnicze – najniższe miesięczne wynagrodzenie zasadnicze przysługujące pracownikowi zatrudnionemu w pełnym wymiarze czasu pracy w podmiocie leczniczym, obliczone w sposób określony w art. 3-5;

2) podmiot leczniczy – podmiot leczniczy, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1-6 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 618, z późn. zm.);

3) pracownik wykonujący zawód medyczny:

a) osoba wykonująca zawód medyczny w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej, która jest zatrudniona w ramach stosunku pracy w podmiocie leczniczym, z wyłączeniem lekarzy stażystów i lekarzy dentyistów stażystów, których wysokość wynagrodzenia określają odrębne przepisy,

b) osoba zatrudniona w ramach stosunku pracy w Państwowej Inspekcji Sanitarnej, która bierze bezpośredni udział w wykonywaniu zadań Inspekcji polegających na sprawowaniu zapobiegawczego i bieżącego nadzoru sanitarnego, prowadzeniu działalności zapobiegawczej i przeciwepidemicznej w zakresie chorób zakaźnych i innych chorób powodowanych warunkami środowiska, oraz na prowadzeniu działalności oświatowo-zdrowotnej.

Art. 3. Najniższe wynagrodzenie zasadnicze ustala się jako iloczyn współczynnika pracy określonego w załączniku do ustawy i kwoty przeciętnego wynagrodzenia w rozumieniu art. 1 pkt 3a ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. z 2015 r. poz. 2008 oraz z 2016 r. poz. 1265) w roku poprzedzającym ustalenie.

Art. 4. Pracownikowi wykonującemu zawód medyczny zatrudnionemu w niepełnym wymiarze czasu pracy przysługuje najniższe wynagrodzenie zasadnicze w wysokości proporcjonalnej do wymiaru czasu pracy określonego w umowie o pracę, biorąc za podstawę najniższe wynagrodzenie zasadnicze ustalone w sposób określony w art. 3.

Art. 5. Podmiot leczniczy dokonuje podwyższania wynagrodzenia pracownika wykonującego zawód medyczny, którego wynagrodzenie zasadnicze jest niższe od najniższego wynagrodzenia zasadniczego, w terminie do dnia 1 lipca każdego roku.

Art. 6. Kontrolę wykonywania obowiązku, o którym mowa w art. 5, przeprowadza:

1) podmiot tworzący w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej na zasadach określonych w tej ustawie;

2) Państwowa Inspekcja Pracy na zasadach określonych w ustawie z dnia 13 kwietnia 2007 r. o Państwowej Inspekcji Pracy (Dz. U. z 2015 r. poz. 640, z późn. zm.).

Art. 7.1. Do dnia 31 grudnia 2021 r. podmiot leczniczy dokonuje podwyższania wynagrodzenia pracownika wykonującego zawód medyczny, którego wynagrodzenie zasadnicze jest niższe od najniższego wynagrodzenia zasadniczego, w terminie do dnia 1 lipca każdego roku, z uwzględnieniem następujących warunków:

1) sposób podwyższania wynagrodzenia ustalają, w drodze porozumienia, strony uprawnione w danym podmiocie leczniczym do zawarcia zakładowego układu zbiorowego pracy, zwanego dalej „porozumieniem”;

2) podmiot leczniczy, u którego nie działa zakładowa organizacja związkowa, zawiera porozumienie z pracownikiem wybranym przez pracowników podmiotu leczniczego do reprezentowania ich interesów;

3) porozumienie zawiera się corocznie w terminie do dnia 31 maja;

4) jeżeli porozumienie nie zostanie zawarte w terminie określonym w pkt 3, sposób podwyższenia wynagrodzenia ustala kierownik podmiotu leczniczego, w drodze zarządzenia, zwanego dalej „zarządzeniem”, nie później niż w okresie miesiąca od dnia upływu tego terminu;

5) ustalony w drodze porozumienia albo zarządzenia sposób podwyższenia wynagrodzenia uwzględnia sytuację i możliwości finansowe podmiotu leczniczego oraz zapewnia proporcjonalny dla każdej z grup zawodowych średni wzrost tego wynagrodzenia, przy czym:

a) do dnia 1 lipca 2017 r. wynagrodzenie pracownika wykonującego zawód medyczny podwyższa się co najmniej o 10 % kwoty stanowiącej różnicę pomiędzy najniższym wynagrodzeniem zasadniczym, a wynagrodzeniem zasadniczym tego pracownika,

b) do dnia 1 lipca 2018 r. wynagrodzenie pracownika wykonującego zawód medyczny podwyższa się co najmniej o 20 % kwoty stanowiącej różnicę pomiędzy najniższym wynagrodzeniem zasadniczym, a wynagrodzeniem zasadniczym tego pracownika,

c) od dnia 2 lipca 2018 r. wynagrodzenie pracownika wykonującego zawód medyczny podwyższa się corocznie co najmniej o 20 % kwoty stanowiącej różnicę pomiędzy najniższym wynagrodzeniem zasadniczym, a wynagrodzeniem zasadniczym tego pracownika, do osiągnięcia najniższego wynagrodzenia zasadniczego.

2. Ustalony w drodze porozumienia albo zarządzenia, o których mowa w ust. 1 pkt 1 albo 4, sposób podwyższania wynagrodzenia osoby zajmującej stanowisko pielęgniarki lub położnej uwzględnia wzrost miesięcznego wynagrodzenia danej pielęgniarki albo położnej dokonany na podstawie przepisów wydanych na podstawie art. 137 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 581, z późn. zm.).

Art. 8. W porozumieniu albo zarządzeniu, o którym mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1 albo 4, określa się również zasady podwyższania wynagrodzenia osoby zatrudnionej w ramach stosunku pracy w podmiocie leczniczym, niewykonywającej zawodu medycznego, tak aby wynagrodzenie to odpowiadało w szczególności rodzajowi wykonywanej pracy i kwalifikacjom wymaganych przy jej wykonywaniu, a także uwzględniało ilość i jakość świadczonej pracy. Przepisy art. 6 stosuje się odpowiednio.

Art. 9. Do dnia 31 grudnia 2019 r. najniższe wynagrodzenie zasadnicze ustala się jako iloczyn współczynnika pracy określonego w załączniku do ustawy i kwoty 3900 zł brutto.

Art. 10. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2017 r.

Załącznik do ustawy

Współczynniki pracy

L.p.	Grupy zawodowe według kwalifikacji wymaganych na zajmowanym stanowisku	Współczynnik pracy
1.	2.	3.
1.	Lekarz albo lekarz dentyista, który uzyskał specjalizację drugiego stopnia lub tytuł specjalisty w określonej dziedzinie medycyny	1,27
2.	Lekarz albo lekarz dentyista, który uzyskał specjalizację pierwszego stopnia w określonej dziedzinie medycyny	1,17
3.	Lekarz albo lekarz dentyista, bez specjalizacji	1,05
4.	Farmaceuci, fizjoterapeuci, diagnosty laboratoryjni albo inni pracownicy wykonujący zawody medyczne inne niż określone w lp. 1-3, wymagające wyższego wykształcenia i specjalizacji	1,05
5.	Farmaceuci, fizjoterapeuci, diagnosty laboratoryjni albo inni pracownicy wykonujący zawody medyczne inne niż określone w lp. 1-4, wymagające wyższego wykształcenia, bez specjalizacji	0,73
6.	Pielęgniarka lub położna z tytułem magistra, ze specjalizacją	1,05
7.	Pielęgniarka albo położna, ze specjalizacją	0,73
8.	Pielęgniarka albo położna, bez specjalizacji	0,64
9.	Fizjoterapeuci albo inni pracownicy wykonujący zawody medyczne inne niż określone w lp.1-8, wymagające średniego wykształcenia	0,64
10.	Pozostali pracownicy wykonujący zawody medyczne	0,525

Uzasadnienie

Celem niniejszego projektu ustawy o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego pracowników wykonujących zawody medyczne zatrudnionych w podmiotach leczniczych jest określenie sposobu ustalania minimalnego wynagrodzenia zasadniczego dla poszczególnych grup zawodowych pracowników wykonujących zawody medyczne oraz trybu i harmonogramu dochodzenia do ustalonego poziomu wynagrodzenia zasadniczego.

Zgodnie z przyjętymi założeniami projektowana ustawa obejmuje swoim zakresem wyłącznie pracowników wykonujących zawód medyczny w ramach stosunku pracy w podmiotach leczniczych, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1-6 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 618, z późn. zm.).

Pracownicy wykonujący zawód medyczny to zgodnie z projektowaną ustawą osoby zatrudnione w ramach stosunku pracy w podmiotach leczniczych wykonujące zawód medyczny, zgodnie z definicją zawartą w art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej, a także osoby zatrudnione w ramach stosunku pracy w Państwowej Inspekcji Sanitarnej, które biorą bezpośredni udział w wykonywaniu zadań Inspekcji polegających na sprawowaniu zapobiegawczego i bieżącego nadzoru sanitarnego oraz prowadzeniu działalności zapobiegawczej i przeciwepidemicznej w zakresie chorób zakaźnych i innych chorób powodowanych warunkami środowiska, a także na prowadzeniu działalności oświatowo-zdrowotnej.

Z zakresu podmiotowego niniejszej ustawy wyłączono lekarzy stażystów i lekarzy dentyistów stażystów, których wysokość wynagrodzenia określona jest w drodze rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 26 września 2012 r. w sprawie stażu podyplomowego lekarza i lekarza dentyisty (Dz. U. z 2014 r. poz. 474), zgodnie z delegacją upoważnieniem ustawowym w art. 15 ust. 5 pkt 7 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentyisty (Dz. U. z 2015 r. poz. 464, z późn. zm.). Z grupy lekarzy i lekarzy dentyistów nieposiadających specjalizacji nie wyłączono natomiast lekarzy rezydentów, których wysokość wynagrodzenia - tak jak dotychczas - będzie ustalana przez Ministra Zdrowia w drodze rozporządzenia, na podstawie art. 16j ust. 5 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentyisty, przy czym ustalając wysokość ich wynagrodzenia będzie trzeba brać pod uwagę wysokość najniższego wynagrodzenia zasadniczego dla lekarzy bez specjalizacji wynikającą z projektowanej ustawy.

Wprowadzenie szczególnych regulacji dotyczących ustalenia najniższego wynagrodzenia, wydaje się uzasadnione tylko w odniesieniu do wyodrębnionej grupy pracowników posiadających wspólną cechę relewantną, tj. do pracowników wykonujących zawody medyczne w podmiotach leczniczych. Unormowania te mają na celu ochronę interesu niewątpliwie wagi, tj. konstytucyjnie zagwarantowanego prawa obywatela do ochrony zdrowia. Dla zapewnienia przez państwo realizacji tego uprawnienia niezbędne jest podejmowanie działań mających na celu nie tylko wykształcenie profesjonalnej kadry medycznej, ale również zachęcenie jej do podjęcia zatrudnienia w zawodzie w podmiotach leczniczych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Tymczasem, jednym z głównych czynników wpływającym na decyzję osób posiadających wykształcenie medyczne co do podjęcia pracy w zawodzie jest poziom zarobków, który – w opinii tego środowiska zawodowego - winien odpowiadać szczególnej roli pracy przez nich wykonywanej.

Wobec powyższego, ograniczenie zakresu podmiotowego ustawy do wyodrębnionej grupy pracowników posiada istotne uzasadnienie i pozostaje w zgodności z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej. Zgodnie bowiem z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 10 stycznia 2005 r. sygn. K 31/03 różnicowanie sytuacji podmiotów podobnych jest dopuszczalne, jeżeli zostały dochowane trzy wymogi:

1) wprowadzone przez ustawodawcę kryteria różnicowania muszą być racjonalnie uzasadnione i muszą mieć związek z celem i treścią przepisów, w których zawarta jest dana norma;

2) waga interesu, któremu ma służyć różnicowanie podmiotów podobnych musi pozostawać w odpowiedniej proporcji do wagi interesów, które zostaną naruszone w wyniku różnego traktowania podmiotów podobnych;